

derimod antog Høiesteret, at Bestemmelsen angaaende Udredelsen af denne Trediedel til St. Hans Hospital maatte komme til Anvendelse, ogjaa naar der folgtes Dele af Fideikommisset, saasom Bøndergodset, og fremdeles antog Høiesteret, at man ikke kunde gaa ud fra, at denne Bestemmelse var at betragte som et Forbud mod Bøndergodsets Salg, og navnlig, at man ikke kunde være berettiget til at statuere, at Rektor ikke havde foretvoret dette af nogen Interesse for St. Hans Hospital, en Mening, som Høiesteret støttede blandt Andet derpaa, at det i Testamentet var bestemt, at naar Familien var helt uddød, skulde det Hele tilfalde St. Hans Hospital. Derfor kom Høiesteret altsaa til det Resultat, at Stifflisen vel faldt ind under Loven af 1854, men at det maatte antages, at baade naar hele Fideikommissgodset skulde blive solgt, og naar Bøndergodset blev solgt, var Magistraten berettiget til paa St. Hans Hospitals Vegne at faae udbetalt $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen. Dette er altsaa det Rettsforhold mellem Ringsted Kloster og Kjøbenhavns Magistrat, som er blevet fastslaaet ved Høiesteretsdommen af 13de November 1876.

Naar nu det Spørgsmaal rettes til mig, om jeg vil „foranstalte Loven af 21de Juni 1854 om Fæstestæders Afhændelse gjort anvendelig paa Fideikommissgodset „Ringsted Kloster“, saa skal jeg dertil kun svare, at det vil jeg, idet jeg nemlig ikke nærer nogen Tvivl om, at Loven af 1854 er anvendelig paa Ringsted Klosters Gods, og det har Justitsministeriet egentlig heller ikke tidligere næret nogen Tvivl om. Nu kan der jo fornuftigvis ikke længere reises nogen Tvivl i denne Henseende fra Justitsministeriets Side, thi som de Herrer ville se, siges det i Modsetning til Magistratens Forsaaelse, som jeg før omtalte, med rene Ord i Høiesteretsdommens Begyndelse, at Loven af 21de Juni 1854 er anvendelig paa Ringsted Klosters Bøndergods. Men Justitsministeriet har heller ikke, førend Høiesteretsdommen faldt, været af nogen anden Mening med Hensyn til dette Punkt, idet nemlig det Afslag, som under 12te Juli 1873 blev givet Bestyrelsen paa dens Andragende om at faae en Salgsresolution, ikke var begrundet derpaa, at man nærede nogen Tvivl om, at Loven af 21de Juni 1854 var anvendelig paa Bøndergodset, men kun derpaa, at man mente ikke at burde give nogen Salgsresolution, saalænge som Processen svævede. Det er udtrykkelig i Skrivelsen motiveret saaledes, at det ganske bestemt kan ses, at det ene og alene var af denne temporære, forbigaaende Grund, at man negtede at give den dengang attraaede

Salgsresolution. Dengang var nemlig Processen begyndt. Ganske vist tør jeg ikke i dette Dieblit bestemt sige, om den var begyndt, forsaavidt som man ved dette Udtryk, at Processen var begyndt, sigter til det bestemte Punkt, at Stævning var forkyndt Modparten, men vist er det ialtsald, og det fremgaar ogjaa tydeligt nok af Skrivelsen, at man dengang var i Begreb med at anlægge Sag, og den Brevbærling, som fandt Sted med Justitsministeriet i Anledning af denne Skrivelse, blev ført af Høiesteretsadvokat Brod, der var antagen til at føre Sagen for Klosteret. Altsaa, om end Sagen ikke dengang var begyndt i dette Ords teknisk juridiske Betydning, saa var det dog ialtsald dengang bitterligt, at man havde ifinde at føre Proces, og derfor var det altsaa, at Ministeriet mente at burde udsætte at tage Bestemmelse herom, indtil der var kommet et endeligt Udfald af Sagen, og det havde viist sig, hvorledes Rettsforholdet var mellem Klosterets Direktion og Kjøbenhavns Magistrat. Hvorledes man nu end dømmer herom, om man nu synes, at Justitsministeriet alligevel dengang burde have meddelt Salgsresolution eller ikke, saa er det dog ialtsald klart nok, at nu, efterat Høiesteretsdom er falden, og Sagen altsaa nu forsaavidt er bleven endelig, forsaavidt som en saadan Sag kan blive endelig, er der ikke længere nogen Grund tilstede for Justitsministeriet til at vægre sig ved at give en saadan Salgsresolution, naar Bestyrelsen maatte anmode derom. Der er imidlertid ikke siden den Tid indkommet nogen saadan Begjæring fra Stiftelsens Direktion. Jeg kan ikke tænke mig, at dette skulde være begrundet deri, at Direktionen fremdeles staar i den Formening, at Ministeriet ikke vil give nogen Salgsresolution, men skulde dette være Tilfældet, saa har jeg naturligvis ikke det Ringeste imod at udtale det Modsatte overfor Direktionen, forsaavidt som dette behøves, da jeg jo nu har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt her idag. De Herrer maa imidlertid erindre, at en saadan Salgsresolution, som omtales i Loven af 21de Juni 1854, jo er Noget — og dette blev jo ogsaa bemærket af den ærede Interpellant selv — som kun gives, naar der andrages derpaa af vedkommende Besidder, altsaa i dette Tilfælde af Fideikommissets Direktion. Hermed antager jeg, at den første Del af denne Forespørgsel er tilstrækkelig bevaret.

Naar der nu endvidere spørges om, hvorvidt jeg vil foranledige Bestyrelsen for dette Fideikommiss til at udbyde det derunder hørende fæstepagtige Bøndergods til Salg overensstemmende med den nævnte Lov, da